

It's only rock & roll | Pep Saña | Actualitzat el 03/11/2020 a les 13:20

AC/DC: Els dos discos australians, High Voltage i T.N.T. i l'aterratge als Estats Units

AC/DC

Després de setmanes donant pistes a les seves xarxes socials, els australians AC/DC confirmaven que tornen amb la seva formació original, a excepció de Malcom Young per motius obvis (substituït pel seu nebot Stevie Young), i un nou àlbum que sortirà a la venda el proper 13 de novembre, titulat PWR UP (Power Up). Ja fa uns dies que la banda avançava el videoclip del seu primer single, Shot In The Dark.

AC/DC - Shot In The Dark

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=54LEywabkl4>

L'àlbum PWR UP serà el primer amb temes nous des del disc Rock Or Bust (2014). Aquesta reunió semblava impossible després de la mort del guitarrista i fundador de la banda Malcom Young al 2017, un any després que Brian Johnson abandonés l'última gira de la banda al 2016 per problemes d'audició (va ser substituït per Axl Rose de Guns N' Roses en algunes dates). L'última dècada no ha estat fàcil per AC/DC. El seu bateria Phil Rudd va ser condemnat per possessió de drogues i per contractar sicaris, que el portarien a la presó i apartar-se de la música, mentre que Cliff Williams també va dir adéu per tots aquests problemes interns de la banda.

Angus Young en una entrevista a USA Today va manifestar que, *?L'àlbum és un tribut a Malcolm Young. Crec que estaria orgullós del que hem fet per ell, fins i tot del títol que li hem posat, Power Up, també el resumeix bastant bé. Quan hi vam ficar aquesta guitarra, era una ?power?*

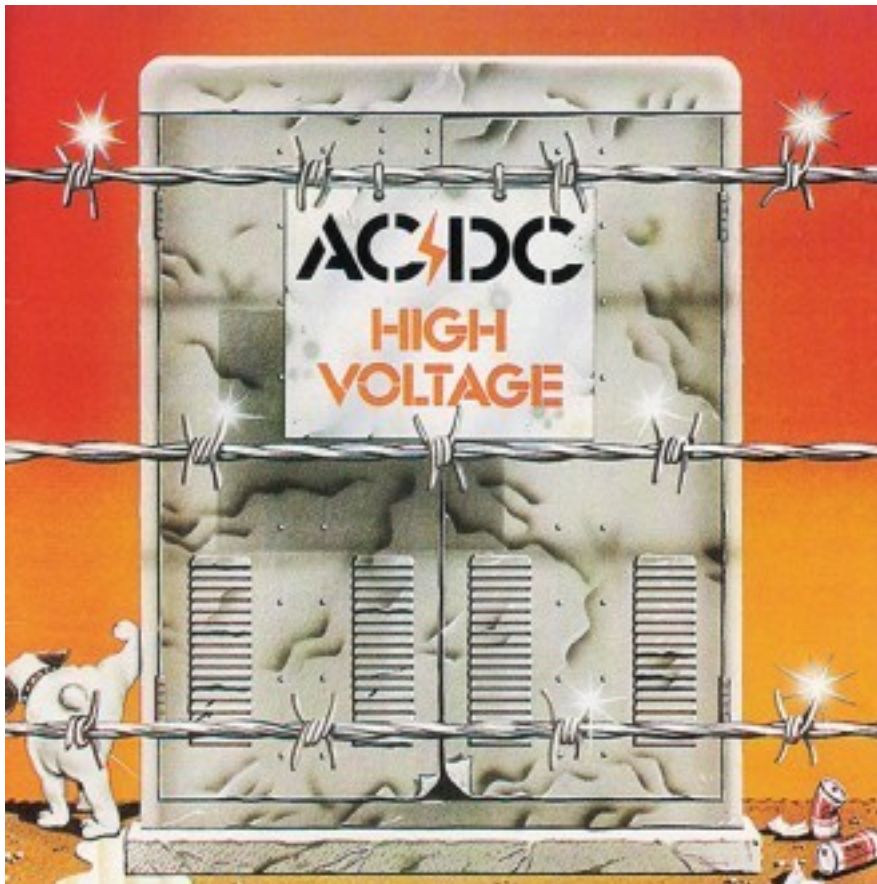
guitarra. Per dir-ho d'alguna manera, quan ell tocava sonava com si hi hagués dues persones tocant. És un homenatge al Malcom, com Back In Black va ser un homenatge al Bon Scott. El single Shot In The Dark és un exemple perfecte. Té una gran atmosfera AC/DC, potent i el segell de la banda. El títol és una mica descarat, perquè a tots ens agrada un petit un trago (d'alcohol) a les nits o uns quants tragos a la foscor. Em va alegrar molt quan la companyia discogràfica el va escoltar, van sentir que era una cançó molt potent i que hauria de ser la primera que la gent escoltés?. Esperen treure el Power Up de gira quan s'acabi la pandèmia. De moment, però, estan contents que AC/DC torni a ser una banda en funcionament i tenir l'oportunitat de compartir algunes de les darreres cançons del Malcolm amb el món. "Recordo haver-lo anat a veure després del seu ingrés, quan encara podia parlar. Em va dir, no t'amoïnis, estaré allà lluitant amb tu. Sempre ens va recolzar. És el fundador de tot això i li vaig dir, què farem?, va dir, sé què farem, farem un Rock'n'Roll cru i dur?".

En una altra entrevista a la revista Rolling Stone, Angus va dir que alguns dels riffs del nou àlbum provenien de les sessions de gravació de l'àlbum Black Ice del 2008. "Hi havia moltes idees de cançons fantàstiques en aquell moment, el Malcom em va dir, de moment deixarem aquestes cançons. Si seguim endavant, ens passarem. Les posarem al proper disc. Això em va quedar gravat. Quan les vaig buscar i les vaig escoltar, vaig dir, si faig quelcom a la meua vida, tinc d'acabar aquestes pistes i treure-les".

Fa uns dies, ?El Pirata? de Rock FM, també va poder fer una entrevista a Angus Young amb motiu del llançament del nou disc, Power Up, l'espera't àlbum que inclourà molts temes que els germans Young tenien a la recambra i que ara surten a la llum. Durant la conversa, òbviament no va trigar a sortir una de les preguntes clau. ?Què significa el fet que Angus Young hagi pogut reunir AC/DC més enllà d'aquest àlbum i la futura gira amb el que serà presentat?. Continuarà AC/DC després??. La resposta del guitarrista és com a mínim esperançadora per tots els fans de la llegendaria formació australiana, ?Espero que puguem fer més coses. Confio que tothom gaudeixi del disc i espero que això continuï?. Però mentre que els riffs de Malcom estan per tot l'àlbum, Angus Young va revelar el per què el seu germà no toca realment. "Sé que molta gent ha estat dient si realment Malcolm toca la guitarra al nou disc. Vaig escollir no fer-ho perquè sentia que al mateix Malcolm no li agradaria que intentés ficar-hi els seus talls de guitarra. Malcolm i jo, molt del que havíem fet al llarg dels anys, era fer anotacions amb els talls de cançons. Vam escriure moltes cançons junts i cadascun aportava les seves idees. Malcolm havia aportat idees per a les tornades, teníem algunes notes. Algunes parts ja estaven escrites i vaig haver de polir-les. En altres casos, ell havia deixat només una petita part i jo vaig haver de tirar de memòria i completar el següent vers. Però el gruix de l'aportació de Malcom és principalment musical".

Les edicions australianes de High Voltage (1975) i T.N.T. (1975)

High Voltage (edició australiana, 1975)

Al 1974, l'arribada del cantant Bon Scott a AC/DC, suposaria la peça clau de l'èxit de la banda. La seva presència en escena, al costat dels germans Young, el va convertir en un dels personatges més carismàtics de la història del Rock. La banda s'estabilitzaria amb Mark Evans (baix) i Phil Rudd (bateria). Al gener de 1975, van gravar el seu primer àlbum que només es va publicar a Austràlia, titulat High Voltage. La versió internacional de High Voltage que publicaria Atlantic Rècords al 1976, té una portada i llista de temes diferents, amb només She's Got Balls i Little Lover de l'original. Més tard, aquell mateix any, van editar el single It's A Long Way To The Top (If You Wanna Rock 'n' Roll), que es convertiria en un himne. Aquest tema s'inclou en el seu segon àlbum, T.N.T.(1975), que també només es va publicar a Austràlia i Nova Zelanda. En aquest àlbum apareixen altres cançons mítiques com, High Voltage, The Jack i Live Wire, a més de l'homònima T.N.T. És l'àlbum que posaria en el camí de la fama i l'èxit a AC/DC.

AC/DC - Live Wire

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=6tdiMdj164w>

AC/DC - High Voltage

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=Nnjh-zp6pP4>

Amb el Glam Rock en ple apogeu en aquella època, és bastant clar que l'àlbum High Voltage (1975) s'inspira en una època anterior. La portada del disc, un gos pixant en un transformador elèctric (un escàndol després de ser publicada a la conservadora premsa australiana, i col·locant a AC/DC en el anti establishment), queda molt lluny de les portades dels àlbums dels seus col·legues australians de Glam Rock com Hush, Skyhooks i Sherbet. Les cançons, amb melodies

molt bàsiques i l'estil dels nois amb un cor de suport suggereix que la influència del Glam Rock va tenir algun efecte en la jove AC/DC, però també hi ha present una forta influència del Blues basat en el Hard Rock de Free combinat amb aires d'estil Rock'n'Roll Clàssic, cosa que es convertiria ràpidament en el so característic AC/DC. Malcom i Angus Young, al costat del seu germà George i un quants músics addicionals pot explicar en certa manera la sensació lleugerament inconnexa de High Voltage quan el posem al costat de la seqüenciació més lògica d'àlbums posteriors com Let There Be Rock o Powerage. La nova sala de màquines de Malcolm i Angus Young, amb l'empenta i l'ambició dels germans seria fonamental pel so del disc.

Bon Scott només feia dos mesos que havia entrat a la banda, però ja sonava com si hagués estat sempre a AC/DC. Gran part d'això té a veure amb les lletres de Bon Scott, un ingredient clau de l'atractiu de la banda des que va estar amb ells. En el seu debut, arriba al punt més alt amb un trio d'asos. El primer, la provocadora Little Lover, que va desenvolupar a partir d'una cançó que Malcolm havia escrit quan només tenia 14 anys i que Scott hi va afegir les seves lletres ambigües. El segon, Love Song, titulada originalment Fell In Love escrita per Malcolm i Dave Evans. El tercer és la divertida She's Got Balls, una oda de Bon Scott dedicada a la seva exdona Irene, i segurament la més destacada del disc. Només aquest i Little Lover serien els temes dels dos primers àlbums editats només a Austràlia de la banda que inclourien a l'edició internacional, també confusament titulat High Voltage (1976).

T.N.T. (edició australiana, 1975)

Cap a mitjans de 1975, i amb un àlbum Top 7 sota el braç, AC/DC tornava a l'estudi de gravació per treballar en el següent disc. En aquell moment la formació de la banda s'havia consolidat, amb Phil

Rudd a la bateria i Mark Evans al baix, un amic del Road Manager de la banda, Steve McGrath. Aquesta nova sensació d'estabilitat va ajudar a marcar la diferència entre el so de la banda del seu àlbum debut i l'impacta de la seva continuació, T.N.T. Mentre que High Voltage sonava com una banda que ensenyava els electrizants primers passos cap al món del Rock'n'Roll, T.N.T. no només enviava un senyal clar de que hi havia una banda que havia arribat per quedar-se, sinó que tots els indicis també apuntaven a una banda que tenia tot el que feia falta per arribar a ser Top, el principi de l'ara reconeguda màquina implacable de Boogie Rock, AC/DC.

Gran part dels temes de T.N.T. (i després a l'edició internacional del High Voltage) estan molt per sobre dels del seu debut. En poc temps, la banda ja havia aconseguit el que serien uns clàssics immortals, It's A Long Way To The Top (If You Wanna Rock 'n' Roll), The Jack, High Voltage i l'homònima T.N.T, tots ells bàsics en el repertori dels seus concerts els darrers quaranta anys. Amb l'àlbum T.N.T. el so de la banda s'havia allunyat de qualsevol de les pretensions Glam Rock que podrien haver estat evidents al High Voltage i es basava en un enfocament molt més dur del Blues Rock, que caracteritzaria el seu so a partir d'aquest moment. Un altre dels punts d'inspiració pel seu so, és Chuck Berry, un cover del tema School Days acompanya els vuit temes originals de l'àlbum. També pel seu Show, Angus Young va adoptar el pas d'ànec (Duck Walk) característic, popularitzat per Chuck Berry.

Es miri com es miri, T.N.T. està molt per sobre del High Voltage. També es va vendre molt millor, precedit per dos singles promocionals, High Voltage al juliol de 1975 i It's A Long Way To The Top (If You Wanna Rock'n'Roll) al desembre, provocaria l'augment considerable de la popularitat de la banda a Austràlia, el seu país d'adopció. El vídeo promocional de It's A Long Way To The Top (If You Wanna Rock 'n' Roll), amb la banda tocant a sobre de la plataforma d'un camió pels carrers de Melbourne, va resultar un gran èxit, igual que una actuació en el programa musical Countdown de la televisió nacional d'Austràlia, amb Bon Scott vestit de col·legiala i amb una perruca rossa.

AC/DC - It's A Long Way To The Top (If You Wanna Rock'n'Roll)

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=-sUXMzkh-jl>

AC/DC - T.N.T.

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=JfT0n5zvZg>

Irònicament, T.N.T. continua sent l'únic àlbum de la banda editat a Austràlia que no té cap versió internacional, tot i que tots els temes del disc apareixerien en algun o altre dels llançaments internacionals de la discogràfica. Tot i això, és el disc que situaria a la jove banda AC/DC en el camí cap a la glòria mundial i un gran èxit comercial. Després, un orgullós George Young proclamaria dels seus germans petits, *?De sobte, els germans petits encara eren germans petits...però déu meu, sabien com tocar. No hi havia cap mena de dubte del tipus, ho tenen o no ho tenen?. Era evident que tenien alguna cosa*".

L'aterratge als Estats Units.

Dirty Deeds Done Dirt Cheap, és el tercer àlbum d'estudi de la banda australiana AC/DC, i el segon llançat internacionalment al desembre de 1976 a Europa, però no seria editat als Estats Units fins a l'abril de 1981. AC/DC va aterrar als Estats Units quatre dies després del llançament de Let There Be Rock (23 de juliol de 1977), per a la seva primera gira nord-americana. Ningú sabia qui eren.

AC/DC - Problem Child

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=odK7EKlzkZM>

Al juny, Angus Young i Bon Scott van aparèixer a l'escenari amb Rose Tattoo al Club Bondi Lifesaver de Sydney. Era el moment de preparar-se per a la seva primera i esperada gira pels Estats Units. Let There Be Rock es va editar als Estats Units només quatre dies abans del seu concert al Amarillo World Headquarters a Austin, Texas. L'àlbum acabaria arribant al número 154

de la llista Billboard americana. D'aquest disc destaquen les cançons, Bad Boy Boogie, Hell Ain't A Bad Place To Be, Let There Be Rock i Whole Lotta Rosie. La cançó cinc de l'àlbum, Problem Child, va ser editada originalment al Dirty Deeds Done Dirt Cheap al 1976, però aquesta és una versió més curta que l'original. Pel llançament original en format vinil, en tots els mercats excepte als Estats Units i al Japó, Crabsody In Blue va ser col·locada en lloc de Problem Child. El vídeo promocional del tema Let There Be Rock de l'àlbum homònim, va ser gravat en una església de Perth (Austràlia) i apareix Bon Scott vestit de capellà i la resta de la banda vestits d'escolans. Let There Be Rock seria l'últim àlbum de la banda que tindria de baixista a Mark Evans, que havia gravat amb AC/DC els àlbums T.N.T. (1975) i Dirty Deeds Done Dirt Cheap (1976). Seria substituït per Cliff Williams, debutant en el disc Powerage (1978), avui en dia continua a la banda. Abans de marxar cap a Amèrica, AC/DC va fer dos concerts al Club Bondi Lifesaver. La primera nit van fer servir el nom de The Seedies. La segona nit es van dir Dirty Deeds.

?Quan a vegades hi penso, veig que després del problema que havíem tingut amb els americans posant a parir Let There Be Rock i que després ens fotessin fora de la gira de Black Sabbath (European & U.K. Tour 1977 en la que Malcolm es va liar a hòsties amb Geezer Butler, baixista de Black Sabbath, i van ser despatxats)...crec que em van fer pagar els plats trencats. Va ser en plan, alguna cosa va malament, caldrà canviar alguna cosa. I aquesta alguna cosa seria el Bon i jo!. Al final Bon es va salvar pels pèls i jo em vaig quedar fora?. (Mark Evans)

Let There Be Rock no havia tingut una bona acollida a la premsa dels Estats Units. *?Interessarà saber a qui s'interessi pel futur del Hard Rock que, amb l'aparició del tercer disc d'aquests paladins australians de la porqueria, el gènere ha arribat als seus nivells més baixos. Bon Scott escup les lletres amb una agressivitat irritant, suposo que és l'única manera que té de fer-ho quan només et preocupa ser una estrella per a poder ficar-te al llit amb una noia diferent cada nit. L'estúpida m'incomoda, però la seva estúpida impostada i deliberada m'ofèn?. (Billy Altman, Rolling Stone Magazine)*

AC/DC - Let There Be Rock

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=3f2g4RMfhS0>

AC/DC - Hell Ain't A Bad Place To Be

V?deo: https://www.youtube.com/watch?v=tVjZ0g_v8vE

Anticipant-se a la seva arribada als Estats Units, la discogràfica Atlantic Records va contractar un nou equip de promoció que s'ocuparia de la banda. El primer encàrrec del difunt Perry Cooper amb Atlantic va ser promocionar AC/DC. *?Treballava amb Michael Klenfner a Arista Records, que era vicepresident de promocions. Vaig ser director de projectes especials, però tenia un pilot de càrrecs. Vam passar dos anys a Arista en els que vam treballar amb artistes com Barry Manilow, Melissa Manchester, Outlaws o Bay City Rollers, va ser meravellós. Ens ho vam passar molt bé. Després, quan li van oferir aquesta oportunitat a Atlantic, em va portar amb ell. Ens van enviar a Atlantic com un paquet. Només d'arribar a Atlàntic, Jerry Greenberg va anar a veure al Michael i li va dir, tenim aquesta banda d'Austràlia, els hi va bastant bé i els hem signat un contracte a llarg termini. Però les seves lletres són una mica arriscades i no tenim cap tema seu que soni a les ràdios. Així que, podríeu fer-los una ullada i veure què hi podeu fer??. ?Ens va donar com una espècie de pel·lícula i la vam mirar. No, en realitat JO la vaig mirar. Michael, que ho negarà, em va dir que me la mirés jo perquè a ell no l'importava una merda. Així que la vaig mirar i vaig veure aquell guitarrista fent el pas de l'ànec. Vaig pensar, bé, està copiant una mica Chuck Berry, però hauríem de portar-los aquí i muntar una gira, perquè són fantàstics en directe. I això és el que vam fer". Quan Perry Cooper va veure el directe d' AC/DC a la filmació, va anar a veure a Jerry Greenberg i va convèncer a Atlantic Records de que la banda tenia potencial. La seva idea era portar AC/DC als Estats Units. Vam dir, ?Quan la gent els vegi, fliparan?.*

?AC/DC va començar a despuntar a Anglaterra i Europa quan jo era allà, i recordo que el seu manager em va explicar que s'enfrontava a un dilema. La discogràfica Atlantic Records als Estats Units volia treballar a fons amb la banda, però li havien dit que havia de trobar un altre cantant.

Creien que la banda no funcionaria als Estats Units amb Bon Scott de frontman?. (Membre de l' Staff d' AC/DC)

AC/DC va aterrar als Estats Units el 27 de juliol de 1977. A diferència dels Beatles, van arribar al país totalment desapercebuts. A l'igual que els Rolling Stones abans que ells, la banda va pujar a una furgoneta atrotinada per iniciar la seva primera gira pels Estats Units.

Les tres primeres dates americanes dels concerts d' AC/DC van ser per obrir per la banda Moxy, a Austin, San Antonio i Corpus Christi, Texas. A la banda li va anar molt bé per Texas, amb un Angus Young exclamant que la gent texana "sap molt bé com divertir-se!". El 30 de juliol van oferir un concert gratuït al Electric Ballroom de Dallas patrocinat per l'emissora de ràdio K2EW.

Des de Texas, van conduir fins a Florida, començant un llarg camí que s'allargaria dos anys i que després es coneixeria com la seva "autopista a l'infern" (Highway To Hell) personal. La seva primera cita el 4 d'agost a Gainesville es va cancel·lar. Els dies 5 i 6 d'agost eren caps de cartell juntament amb REO Speedwagon a West Palm Beach i Jacksonville respectivament. Una emissora de ràdio de Jacksonville va incloure quatre o cinc de les cançons de la banda dins de la seva programació. Per contracte, AC/DC havia cobrat cinc-cents dòlars per nit per tocar en un Club, però quan van arribar a Jacksonville, amb Pat Travers obrint, van tocar davant de 8.000 persones al Coliseum. Aquesta ciutat costanera es convertiria en un dels mercats americans més potents d' AC/DC.

Després de tocar el 7 d'agost al A Day For The Kids, una cita benèfica al Hollywood Sportatorium de Florida, patrocinat per l'emissora de ràdio WSHE davant de 13.000 persones, es van endinsar al cor dels Estats Units. Obrint per Foreigner i UFO, AC/DC va tocar al Mississippi Nights a St. Louis, Missouri, el 9 d'agost i al Memorial Hall a Kansas City, Kansas, el 10 d'agost. Van aparèixer al B'Ginnings Club a Schaumburg, Illinois i van obrir per Michael Stanley a Cleveland, Ohio. Les dues nits següents, 13 i 14 d'agost AC/DC obria per The Dictators al The Agora a Columbus, Ohio, abans de continuar la seva ruta en direcció nord cap a Wisconsin. Bon Scott va escriure a un amic explicant-li que, *?Gaudia molt d'Amèrica, especialment de les polletes".*

El dimarts 16 d'agost de 1977, AC/DC tocava al Stone Hearth a Madison, Wisconsin. Aquesta fatídica data coincidiria amb el dia que van trobar mort a Elvis Presley al bany de la seva mansió de Graceland a Memphis als 42 anys. El final d'una era per a molts.

Entre el període de Let There Be Rock (1977) i Highway To Hell (1979), AC/DC va fer un total de 419 concerts, gairebé la meitat d'ells, 203 als Estats Units, repartits en 49 al 1977, 65 al 1978 i 89 al 1979. En mig d'aquesta voràgine, van trobar temps per editar el magnífic Powerage (1978), és el primer àlbum d' AC/DC en ser llançat gairebé simultàniament tant a Austràlia com al mercat internacional i el primer amb la mateixa portada per tots dos. Destaquen, Riff Raff, Sin City, Rock 'N' Roll Damnation, Up To My Neck In You i Gone Shootin'. A finals de 1978 la situació de la banda era diferent a la d'altres grans noms de la dècada. La seva popularitat encara no era massiva, però tampoc eren, ni molt menys uns desconeguts. A base de currar-s'ho molt van arribar a un estatus envejat per molts, la seva popularitat a Austràlia òbviament, però sobretot al Regne Unit i a Europa en menor mesura era bastant gran i començaven, amb gairebé sense suport, a fer-se un nom als Estats Units, l'escull nord-americà, un mercat que se'ls resistia. Al 1978 la indústria musical al Estats Units era molt diferent a l'actual, les discogràfiques i les emissores de ràdio tenien molt poder, triomfar o fracassar moltes vegades depenia de la cobertura que els uns i els altres oferissin.

AC/DC - Riff Raff

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=ErXbMB9R5-0>

AC/DC - Rock 'N' Roll Damnation

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=-0Oa5wvARSc>

El que va obrir les portes a l'èxit d' AC/CD va ser Highway To Hell (1979), catapultant-los

definitivament cap a la fama als Estats Units i consolidant el seu estatus de súper estrelles mundials. Produït per Mutt Lange, va aconseguir arribar al número 17 de les llistes nord-americanes i al número 8 de les britàniques, a més de ser el primer dels seus àlbums d'aconseguir vendre un milió de còpies. El seu tema principal, Highway To Hell, es va convertir en tot un himne del Rock de finals dels 70 i ha passat a ser immortal. Des del màgic riff del Highway To Hell que obre el disc, fins al Night Prowler, un Blues Rock sortit de l'infern, que el tanca, TOT és una meravella, un autèntic llegat per a la història del Rock i un àlbum indispensable. Veient-ho en perspectiva, té molt mèrit que després d'uns inicis durs, de publicar discos a raó d'un per any i de no parar de girar i tocar en directe, AC/DC en lloc de mostrar símptomes d'esgotament, sonés amb aquest múscul tant poderós.

AC/DC - If You Want Blood (You Got It)

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=6EWqTym2cQU>

AC/DC - Girls Got Rythm

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=hSUMjiddQVc>

AC/DC - Highway To Hell

V?deo: https://www.youtube.com/watch?v=f_XcXI3ZrHU

Pep Saña Vaig néixer el mateix any que els Rolling Stones a Vilada, i ara ja n'he viscut més a Berga. Vaig créixer escoltant els Déus del rock dels 70's (els peluts, com deia el meu pare) i aquell ?microbi? encara és a la meva sang. Sóc mestre industrial tèxtil, tot i que vaig canviar la Fàbrica per la ja desapareguda botiga de discs i pel·lícules Born 12.